

DE MOORDEN OP KINGFISHER HILL

Eerder verschenen van Sophie Hannah
bij The House of Books:

HERCULE POIROTMYSTERIES

De monogram moorden

De nieuwe erfgenaam

Het mysterie van de drie kwarten

ANDERE

Heb jij haar gezien?

Sophie Hannah

De moorden op Kingfisher Hill

Vertaald uit het Engels door
Bill Oostendorp en Joost van der Meer

the house of books

AGATHA CHRISTIE® POIROT® MISS MARPLE® en de Agatha Christie signatuur zijn
geregistreerde handelsmerken van Agatha Christie Limited.
Alle rechten voorbehouden.

Oorspronkelijke titel: *The Killings at Kingfisher Hill*

Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollins Publishers, 2020

© Agatha Christie Limited, 2020

© Vertaling uit het Engels: Bill Oostendorp en Joost van der Meer, 2020

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2020

Omslagontwerp: HarperCollins Publisher Ltd.

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Mark Hesseling, Wageningen

Foto auteur: © Onur Pinar

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6042 4

ISBN 978 90 443 6043 1 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is opgedragen aan Helen A.,
mijn vriendin en net als ik een groot fan van Agatha.

Inhoud

1	Midnight Gathering	9
2	De stoel des doods	26
3	De brief van Richard Devonport	39
4	De verdwenen passagierslijst	51
5	Een abstracte bekentenis	63
6	De familie Devonport	78
7	Bekentenissen voor het avondeten	95
8	Het chronologische verhaal	114
9	Hersengymnastiek	133
10	Helen Acton	149
11	Een lichaam in Little Key	167
12	Kleine, vervelende vragen	184
13	Tante Hester	202
14	Poirot komt met een takenlijst	222
15	Een nieuwe bekentenis	241
16	Kleine sleutel, zware deur	262
	Epiloog	283
	Dankwoord	287

Midnight Gathering

Nacht is het niet, aan het begin van dit verhaal, maar tien voor twee in de middag van de 22ste februari 1931. Vanaf dat tijdstip, het moment dat M. Hercule Poirot en rechercheur Edward Catchpool (zijn vriend en de verteller van dit verhaal) op Buckingham Palace Road in Londen met dertig vreemden kriskras door elkaar stonden – niemand te dicht op een ander, maar met ons allen wel gemakkelijk te herkennen als groep – begon het vreemd te worden.

Onze groep van mannen, vrouwen en één kind (een zuigeling die door zijn moeder in een soort bundeltje werd gedragen, waardoor hij iets weg had van een mummie) stond op het punt om een reis te aanvaarden die mij, lang voordat ik wist hoe bijzonder hij zou worden, een eigenaardig en raadselachtig gevoel bezorgde.

We waren samengekomen naast de autobus die ons van Londen zou brengen naar het befaamde landgoed Kingfisher Hill nabij Haslemere in Surrey, een buitenplaats met een volgens velen uitzonderlijke natuurpracht. Hoewel iedereen ruim voor de geplande vertrektijd aanwezig was, had nog niemand de bus in mogen stappen. Daarom stonden we bibberend in de vochtige februarikou, stampvoetend en

in onze gehandschoende handen blazend om onszelf zo warm mogelijk te houden.

Het was niet middernacht, maar het soort winterdag dat bij het ochtendgloren van licht verstoken is en dat de hele dag blijft.

Er waren dertig zitplaatsen in de bus en in totaal tweeëndertig passagiers die op reis zouden gaan: de chauffeur, de stevig in zijn moeders greep gewikkelde zuigeling en de rest van ons, onder wie een vertegenwoordiger van de busmaatschappij. Wij bezetten de passagiersstoelen aan weerszijden van het middenpad.

Terwijl ik aan Poirots zijde huiverde, viel het me op dat ik met de baby op de arm meer gemeen had dan met de andere aanwezigen. Dertig van onze groep van tweeëndertig wisten de reden waarom ze die dag gingen naar waar ze naartoe gingen. Poirot was een van hen die zich in die gelukkige omstandigheid bevonden. Ook de buschauffeur wist waarom hij daar was: het bracht brood op de plank – een overtuigender motief was er niet.

De baby en ik waren de enigen die niet het flauwste idee hadden waarom we op het punt stonden om aan boord te stappen van de opzichtig beschilderde autobus, en van ons tweeën vatte slechts één zijn onwetendheid als een probleem op. Het enige wat ik wist, was onze bestemming: Kingfisher Hill, een particulier landgoed van zo'n 365 hectare, met een golfclub, twee tennisbanen en een door de gevierde architect Sir Victor Marklew ontworpen en gebouwd zwembad met het hele jaar door warm water.

Een buitenverblijf binnen de stille en belommerde grenzen van het landgoed Kingfisher Hill was alleen voor de rijksten onder ons binnen bereik, maar dat weerhield Londenaren van alle gezindten er niet van om het er eindeloos over te hebben. Als Poirot niet zo vastberaden was geweest om mij de reden voor ons bezoek te onthouden, had ik die gezegende poorten misschien graag voor het eerst willen betreden. Zoals het nu was, bleek het gevoel dat ik, meer nog dan normaal, in het duister moest tasten mij te zeer te ergeren. Was ik wellicht op weg om een toekomstige koningin te ontmoeten?

Bij Scotland Yard werd soms gezegd dat de bewoners van Kingfisher Hill vooral koninklijke en adellijke personages waren, en op een reis die Poirot had bedacht, leek alles mogelijk.

De bus vertrok stipt om twee uur, en ik kan me niet voorstellen dat de gebeurtenissen die zich voordeden voordat de chauffeur vrolijk ‘Dames en heren, daar gaat-ie dan!’ riep, zoveel als een kwartier in beslag namen. Daarom kan ik met zekerheid zeggen dat het tien voor twee was toen ik haar zag: de bedrukte vrouw met het onaffe gezicht.

Ik kan je net zo goed vertellen dat ‘Een onaf gezicht’ mijn oorspronkelijke titel voor dit hoofdstuk was. Poirot gaf daar de voorkeur aan en protesteerde toen ik hem vertelde dat ik hem had gewijzigd.

‘Catchpool, u hebt het in u om onredelijk tegendraads te zijn.’ Hij keek me verontwaardigd aan. ‘Waarom geeft u dit belangrijkste hoofdstuk een naam die verwarring zal zaaien? Er gebeurde ’s nachts niets belangwekkends, niet die dag of welke andere dan ook! Het was op klaarlichte dag dat we in de kou stonden te wachten, bijna tot ijsblokken bevroren en geen uitleg kregen waarom de deuren van die janplezier niet voor ons opengingen.’ Poirot zweeg en fronste. Ik wachtte terwijl hij twee afzonderlijke bronnen van ergernis die hij in zijn beschimping onopzettelijk had verweven, ontwarde. ‘Het was beslist níét middernacht.’

‘Dat zeg ik ook in mijn...’

‘Ja, dat zegt u. Het is uw plicht, *n’est-ce pas?* U hebt, zonder enige noodzaak, de vereiste bedacht om *immédiatement* te stellen dat een bepaalde omstandigheid niet relevant was. Dat is onlogisch, *non?*’

Ik knikte slechts. Het zou pedant hebben geklonken om met het antwoord te komen waar ik aan dacht. Poirot is de beste detective ter wereld, maar geen ervaren verteller van verhalen in geschreven vorm, en hij heeft het, heel soms, bij het verkeerde eind. Klarlichte dag was, zoals ik al eerder zei, een onredelijke beschrijving van die middag, en middernacht – niet het uur maar het woord – heeft alles van doen met deze zaak. Als de woorden ‘*Midnight Gathering*’ op het omslag van een boek mij niet onder ogen waren gekomen voor-

dat wij die dag onze reis aanvaardden, is het mogelijk dat niemand ooit zou hebben geweten wie verantwoordelijk was voor de moordpartijen op Kingfisher Hill.

Maar ik loop op de zaken vooruit en moet terugkeren naar ons allen in die koude buitenlucht. Ik begreep waarom we moesten wachten in die aanhoudende straffe wind, ook al snapte Poirot het niet. Ijdelheid, zoals zo vaak waar het mensen betreft, vormde de verklaring – met name de ijdelheid van Alfred Bixby Esquire. Bixby was de eigenaar van de kersverse Kingfisher Bus Company en wenste dat we allemaal de pracht van het voertuig dat ons ging vervoeren zouden zien. Sinds Poirot en ik waren gearriveerd, was Bixby als door de zwaartekracht niet van onze zijde geweken. Hij was zo in zijn nopjes om de grote Hercule Poirot onder zijn klanten te hebben dat hij bereid was verder iedereen te negeren. Dit was een omstandigheid waarvan ik mezelf niet onder de begunstigden kon rekenen; mijn nabijheid tot mijn vriend zorgde ervoor dat elk aan hem gericht woord ook door mij werd verdragen.

‘Ziet-ie er niet prachtig uit? Als een ijsvogel zo blauw en oranje! Een lust voor het oog! Kijk naar die vormen! Heel mooi, zou ik zeggen. Vindt u ook niet, meneer Poirot? Zo zie je ze niet op de weg. Super-de-luxe, heus waar! Kijk die portieren! Ze sluiten perfect. Een spectaculair staaltje ontwerp en techniek. Kijk nou toch!’

‘Inderdaad, heel mooi,’ liet ik hem weten in het besef dat we alleen zouden mogen instappen als we het vehikel voldoende hadden bewonderd. Poirot, die geen zin had goedkeuring voor te wenden, slaakte een nors geluid in zijn keel.

Bixby was een magere, hoekige man met bolle, starende ogen. Aan de overkant zag hij twee in hoeden en jassen gehulde vrouwen, en hij richtte onze aandacht op hen. ‘Die dames zijn te laat! Haha! Ze hadden van tevoren een plekje moeten reserveren. Als je met de Kingfisher Bus Company wilt reizen, kun je niets aan het toeval overlaten, want anders is er geen plek voor je. Ha! Het spijt me, dames!’ brulde hij plotseling.

De twee vrouwen moesten hem gehoord hebben, maar schonken verder geen aandacht aan hem en liepen doelgericht door. Onze aanwezigheid zou hun nauwelijks zijn opgevallen als Bixby niet naar hen had geroepen. Ze hadden geen belangstelling voor de Kingfisher Bus Company, noch voor haar blauw-oranje vertegenwoordiger op vier wielen. Bixby's openlijk wanhopige en onwaardige gedrag deed mij me afvragen of zijn bedrijf echt zo'n succes was als hij ons de hele tijd vertelde.

'Hoorde u dat? Meneer Bixby moest zojuist twee dames wegsturen,' zei een man vlak bij me tegen zijn metgezel, die reageerde: 'Helemaal terecht, als ze niet verwacht werden. Hij zei dat we er allemaal zijn, toch, nadat hij ons op zijn lijst had afgevinkt? Ik snap niet waarom mensen niet vooruitplannen.' Prikkelbaar als ik was die dag ergerde het me dat Bixby's onelegante verlakkerij ten minste twee mensen voor de gek had gehouden.

Ik knikte wat mee en maakte waarderende geluiden op de juiste momenten, hoopte ik, terwijl hij uitlegde hoe zijn bedrijf was ontstaan: iets over dat de meeste mensen geen initiatief namen en zich iets niet voor de geest konden halen wat nog niet bestond... iets over dat hij zelf onroerend goed bezat op Kingfisher Hill, winst uit een vorige onderneming, het ongemak om in Londen te komen hoewel het geografisch gezien relatief dichtbij was... iets over dat hij zich niet door angst liet weerhouden, zelfs niet nu de landelijke en wereldwijde economieën er zo beroerd aan toe waren...

Ik weet nog dat ik dacht: Nou, als Alfred Bixby een huis heeft op Kingfisher Hill, dan kunnen het niet alleen mensen van koninklijke en adellijke bloede zijn; dat was enkele tellen voordat mij aan de buitenrand van onze groep een vrouw in haar eentje opviel en ik haar blik van afschuw zag. Op dat moment dacht ik nergens anders meer aan.

'Een onaf gezicht,' mompelde ik. Niemand hoorde me. Alfred Bixby was druk bezig om Poirot een opsomming op te dringen van de vele mislukkingen van Ramsay MacDonald en diens 'Rusland

liefhebbende regering van braveriken en onverlaten', en zijn woorden smoorden de mijne.

Ik schatte de vrouw rond de twintig. Ze droeg een mooie groene hoed en jas over een verschoten, bijna kleurloze jurk die eruitzag alsof hij meer dan honderd keer was gewassen. Er zaten slijtplekken op haar schoenen.

Ze was niet geheel onaantrekkelijk, maar haar huid oogde dof en bloedeloos, en haar gelaatstrekken leken allemaal hetzelfde: alsof iemand plotseling was opgehouden de puntjes op de i te zetten die haar een meer conventioneel uiterlijk zouden hebben gegeven. Ze had dunne, bleke en terugwijkende lippen en haar ogen deden denken aan twee donkere gaten in de grond. Haar gezicht leek al met al te smachten naar meer toegevoegd detail en vorm; naar binnen verzonken elementen die nog naar buiten moesten worden gebracht.

Dit alles is echter bijkomstig. Wat me fascineerde en schrik aanjoeg, was dat ze diep vanbinnen tegelijk angstig, vol walging en ongelukkig oogde. Het was alsof ze, slechts ogenblikken daarvoor, de meest afschuwelijke en verontrustende schok had ervaren. Haar ogen waren gefixeerd op de autobus – een maniakaal sturende blik met grote ogen, die geen enkele afkeuring van die tinten blauw en oranje zo dichtbij kon verklaren. Als het voertuig niet een levenloos object was geweest, zou ik vermoed kunnen hebben dat deze vrouw het een misdrijf van ongekend barbarisme had zien plegen terwijl de rest van ons werd afgeleid.

Ze bleek alleen te zijn, staand aan de rand van ons groepje. Zonder aarzelen liep ik op haar af.

'Neemt u me niet kwalijk. Vergeef me dat ik u stoer, maar u ziet eruit alsof u lelijk bent geschrokken. Kan ik u helpen?' Het afgrijzen op haar gezicht was zo buitensporig dat ik me maar bleef afvragen of ik me een niet-bestaand probleem had ingebeeld.

'Nee, dank u.' Ze klonk vaag en leek afgeleid.

'Weet u het wel zeker?'

‘Ja. Ik... Ja. Dank u.’ Ze nam vier of vijf stappen weg van mij en dichter naar de bus.

Als ze vastbesloten was om hulp af te slaan, kon ik nauwelijks aandringen, dus ik keerde terug naar Poirot en Alfred Bixby, maar ik hield haar bewegingen, die al snel onrustiger werden, in de gaten. Ze begon in kringetjes te lopen, waarbij haar mond in stilte bewoog. Geen enkel moment, nog geen seconde, week de vreselijke blik van haar gezicht.

Ik wilde net Bixby’s monoloog onderbreken en Poirots aandacht vestigen op mijn ongerustheid toen ik links van me een vrouw hard en neerbuigend hoorde zeggen: ‘Zien jullie die jonge vrouw daar? Wat mankeert haar in vredesnaam? Misschien liet haar moeder haar op het hoofd vallen toen ze nog een baby was.’

De moeder van de gebundelde zuigeling hapte naar lucht en hield haar kindje dicht tegen haar lichaam. ‘Juffrouw, het is niet nodig om zo beledigend te zijn,’ zei een oude man, en overall om ons heen werd instemmend gemompeld. De enigen die zich onbewust leken van al deze bedrijvigheid waren de vrouw met het onaffe gezicht en Alfred Bixby, die nog steeds tegen Poirot aan praatte, hoewel die niet langer luisterde.

‘Ze lijkt inderdaad overstuur,’ zei iemand. ‘Misschien moeten we even kijken of haar naam op de passagierslijst staat.’

Dit lokte een koor van commentaren uit:

‘Meneer Bixby zei dat we er allemaal zijn.’

‘Wat weerhoudt hem er dan van om de deuren te openen? Chauffeur! U bent toch de chauffeur? Mogen we nu instappen?’

‘Als haar naam op de lijst staat, kan ze geen ontsnapte gek uit een psychiatrische instelling in de buurt zijn, vermoed ik, hoewel haar gedrag anderszins doet vermoeden,’ zei de luide, onbeleefde vrouw. Ook zij was jong, ongeveer even oud als de vrouw met het onaffe gezicht. Haar stem stond zeer haaks op haar venijnige woorden. Het was een opvallend muzikale en vrouwelijke stem – licht, helder, bijna fonkelend. Als een diamant kon spreken, zou hij klinken als zij, dacht ik.

‘Die heer sprak net nog met haar.’ Een oudere dame gebaarde in mijn richting en wendde zich vervolgens tot mij. ‘Wat zei u tegen haar? Kent u haar?’

‘Helemaal niet,’ antwoordde ik. ‘Het viel me alleen op dat ze... van streek oogde, en ik vroeg of ze hulp nodig had. “Nee, dank u,” zei ze.’

‘Goed dan, dames en heren,’ zei Alfred Bixby, popelend om onze aandacht weer te sturen naar zijn trots en vreugde. ‘Is het tijd om het luxe interieur van deze gloednieuwe schoonheid te onthullen? Nou ja, ik geloof van wel!’

Terwijl verscheidene mensen zich naar voren repten in hun verlangen om aan de kou te ontsnappen en in te stappen, stond ik iets opzij en keek ik hoe de vrouw met het onaffe gezicht terugdeinsde van de geopende portieren alsof ze bang was dat ze haar zouden kunnen opslokken. Achter me hoorde ik Poirots stem. ‘Laten we doorlopen, Catchpool. Ik heb voorlopig wel even genoeg van jullie Engelse frisse lucht. O, u kijkt naar *la pauvre mademoiselle*.’

‘Wat is er in godsnaam met haar aan de hand, Poirot?’

‘Weet ik niet, mijn vriend. Waarschijnlijk zijn haar geestelijke vermogens aangetast.’

‘Dat geloof ik niet,’ liet ik hem weten. ‘Toen ik haar aansprak, kwam ze gezond en helder over.’

‘In dat geval is ze sindsdien achteruitgegaan.’

Ik liep nog eens naar haar toe en zei: ‘Het spijt me vreselijk om u weer te storen, maar... ik weet bijna zeker dat u hulp nodig hebt. Mijn naam is Edward Catchpool. Ik ben politierechercheur bij Scotland Yard en...’

‘Nee!’ Haar mond verwrong zich om het woord. ‘Dat kúnt u niet zijn. Dat is onmogelijk!’ Ze liep weg van me en botste tegen de vrouw met de baby op. Ze leek zich van niets of niemand bewust, behalve van mij. De eerste keer dat ik haar had aangesproken, was ze te zeer in beslag genomen geweest door haar eigen angsten en kwellingen om mij te zien. Nu leek ze geheel op mij gefixeerd en

alles om haar heen buiten te sluiten. ‘Wie bént u?’ wilde ze weten. ‘Wie bent u echt?’

Poirot nam het vlug voor me op. ‘*Mademoiselle*, ik kan u verzekeren dat het waar is. Rechercheur Catchpool en ik reizen samen. Ik ben Hercule Poirot.’

Zijn woorden hadden een zichtbare uitwerking. Plotsklaps veranderde haar houding. Ze keek om zich heen. Voor de eerste keer leek ze te zien dat haar gedrag veel nieuwsgierige toeschouwers had getrokken. Ze liet haar hoofd hangen en fluisterde: ‘Vergeef me, meneer. Natuurlijk bent u wie u zegt dat u bent. Ik weet niet wat me bezielde.’

‘Wat mankeert u?’ vroeg ik bot.

‘Niets. Het gaat prima met me.’

‘Dat vind ik lastig te geloven.’

‘Als ik hulp nodig had, meneer, dan zou ik er wel om vragen. Toe, u hoeft zich om mij geen zorgen te maken.’

‘Heel goed dan,’ zei ik ontevreden. ‘Zullen we?’ Nieuwsgierig om te zien of ze zich nu rationeel zou gaan gedragen gebaarde ik naar de bus. Ondanks haar onvoorspelbare gedrag was ik ervan overtuigd dat ze geestelijk gezond was. Ze werd niet gekweld door een mentale handicap. Het probleem was van emotionele aard.

‘Ik... u...’ stamelde ze.

‘Laten wij plaatsnemen, Catchpool,’ zei Poirot resoluut. ‘U en ik. Deze jongedame wenst met rust gelaten te worden.’

Hierop keek de vrouw met het onaffe gezicht duidelijk opgelucht, en met haar en Poirot tegen mij verenigd gaf ik mijn nederlaag toe. Nadat we onze valiezen bij alle andere hadden achtergelaten en instapten, trok ze zich terug. Misschien stond haar naam niet op Alfred Bixby’s lijst, was Kingfisher Hill niet haar bestemming en was dat ook nooit het geval geweest. Nu ik erover nadacht, ze leek helemaal geen koffers bij zich te hebben en droeg ook geen tas of handtasje. Ze kon zich weleens onder ons hebben opgehouden om zich voor iemand te verstoppen. Aangezien ik het nooit zou weten, besloot ik dat verder speculeren geen zin had.

Eenmaal in de bus zag ik dat de meeste stoelen leeg waren. Hier was een eenvoudige verklaring voor: happig om mijn ondervraging van de vrouw met het onaffe gezicht op te vangen waren veel mensen buiten gebleven. Nu daar een einde aan was gekomen, wist iedereen weer hoe koud ze het hadden. In het gangpad achter me was een ophoping van ongeduldige lichamen. ‘Voorwaarts, mars,’ mompelde iemand.

‘Ja, schiet eens op, Catchpool,’ zei Poirot.

Ik volgde zijn aanwijzing op en liep verder door het pad, om een ogenblik later stokstijf te blijven staan. Vanuit een ooghoek had ik een glimp opgevangen van een boek dat op een van de stoelen met het omslag naar boven opengeslagen lag en waarvan de titel duidelijk te zien was. Kon het zijn...? Nee, hoe was het mogelijk?

Uitroepen van ongeduld barstten los, vooral van Poirot, terwijl ik een stap naar achteren zette, en zo iedereen achter mij dwong om hetzelfde te doen, om het boekomslag nog eens goed te kunnen bekijken. Ik had me inderdaad vergist. De titel van het boek was *Midnight Gathering*. Ik knipperde met mijn ogen en keek nog eens. Ja, *Midnight Gathering*, het stond er echt. En toch had ik stellig de indruk gehad dat ik twee heel andere woorden had gezien.

‘Wat voert dat konijn in zijn schild?’ hoorde ik een Amerikaanse stem roepen uit de opstopping die ik in het gangpad had veroorzaakt. ‘We staan hier allemaal te wachten!’

‘*Alors, on y va*, Catchpool,’ sprak Poirot achter me.

Een vrouwenhand griste het boek van de stoel. Haar vlugge handeling verbrak mijn trance, en ik sloeg mijn ogen op. Het was de onbeleeftde vrouw met de diamanten stem. Ze hield het boek stevig tegen zich aan en keek me woedend aan, alsof ik het alleen al door ernaar te kijken onherstelbaar kon hebben bezoedeld.

‘Het spijt me, ik wilde niet...’ mompelde ik. Ze keek nog kwader. Haar gezicht had veel gemeen met haar stem. Met iets meer aardigheid en compassie bij een of allebei zou de uitwerking innemend zijn geweest. Ik voelde een schok van herkenning: met haar prachtig

gebeeldhouwde jukbeenderen, verfijnde trekken, blauwe ogen en mooie gouden haar was deze jongedame in elk opzicht mijn moeders lievelingstype – in elk geval in fysieke zin. Alle vrouwen die ik zou moeten willen huwen, zo drong zij altijd aan, leken min of meer op deze, minus die spinnijdige grimas.

Aan de derde vinger van haar linkerhand droeg de eigenares van *Midnight Gathering* een ring: een grote robijn. Sorry moeder, te laat, dacht ik bij mezelf. Ze is al aan een andere vent beloofd. Ik hoop dat hij niet het gevoelige type is, want anders zal hij de bezoeking nooit overleven.

Ik draaide weg van haar en wilde net verder lopen door het gangpad toen ze iets heel vreemds deed. Ze bewoog alsof ze het boek terug wilde leggen en toen stopte ze opeens heel nadrukkelijk voordat ze dat deed. Ze liet de hand met het boek boven de stoel tussen ons in zweven in de lucht. Haar bedoeling was ondubbelzinnig, en ze schonk me een hatelijke glimlach, wetende dat ik wist wat die inhield. Wat een onaangename vrouw! Ze genoot volop van haar vervolging van mij. Haar glimlach zei: ik vind het niet erg dat iemand het boek ziet, behalve u. Het was mijn straf omdat ik zo'n nieuwsgierig lastpak was geweest. Goed, daar had ze misschien een goed punt. Ik had er waarschijnlijk nogal opdringerig naar gekoekeloerd.

Toen Poirot en ik eenmaal achter in de bus naast elkaar zaten, zei hij: 'Vertel eens, Catchpool, wat zag u dat zo interessant was dat u ons allemaal zo lang moest ophouden in het gangpad?'

'Het was niets. Ik vergiste me. En het was niet lang – in enkele tellen was alles voorbij.'

'Hoezo vergist?'

'Zag u het boek dat die vrouw aan het lezen was?'

'De mooie, boze vrouw?'

'Ja.'

'Ja, ik zag een boek. Ze hield het stevig vast.'

'Ik denk dat ze bang was dat ik het uit haar handen zou rukken. Daar wilde ik een tweede blik op werpen – op haar boek. Het droeg

de titel *Midnight Gathering*. Toen ik het las wist ik zeker dat ik de woorden "Michael Gathercole" als titel zag. Dat moet wel door de M en de G komen.'

'Michael Gathercole.' Poirot klonk geïnteresseerd. 'Michael Gathercole de advocaat? Dat is vreemd.' Tijdens een veelbewogen verblijf in Clonakilty in de Ierse Vrijstaat het jaar daarvoor hadden hij en ik kennisgemaakt met Gathercole. 'Waarom zou de naam Michael Gathercole, een onopvallende jurist, de titel van een boek zijn, Catchpool?'

'Tja, niet dus. En inderdaad. Ik vergiste me. We hoeven het er verder niet over te hebben.'

'De kans is groter dat Gathercole een boek heeft geschreven en dat zijn naam als de auteur op het omslag prijkt,' zei Poirot.

'Gathercole heeft nergens iets mee te maken. Iemand anders schreef een boek dat *Midnight Gathering* heet.' Alsjeblieft, dacht ik, laat het hiermee gedaan zijn.

'Ik denk dat ik wel begrijp waarom u een naam zag die er niet was, Catchpool; en waarom het deze naam in het bijzonder was.'

Ik wachtte.

'U bent in beslag genomen door de ongelukkige vrouw die u ervan beschuldigt u voor te doen als rechercheur Edward Catchpool van Scotland Yard. Ze zegt ons dat ze geen hulp nodig heeft, maar daar bent u het mee oneens en dus bent u alert op gevaar. Op kwaad. *Alors*, in dat deel van uw geest dat niet zijn eigen werking doorziet, legt u een verband tussen dit incident vandaag en de gebeurtenissen van afgelopen jaar in Clonakilty, waar gevaar aanwezig was en een vreselijk kwaad plaatsvond.'

'U hebt vermoedelijk gelijk. Ze is nog niet ingestapt, toch?'

'Dat kan ik u niet vertellen, *mon ami*. Ik heb niet de wacht gehouden. Goed, we hebben belangrijke zaken af te handelen.' Uit zijn jaszak haalde hij een klein gevouwen stuk papier tevoorschijn. 'Lees dit voordat de bus vertrekt. Het is onverstandig om te lezen terwijl we rijden. Daar gaat uw gal van oprispen.'

In de hoop dat het geschrevene me zou vertellen waarom we naar Kingfisher Hill gingen, nam ik het papier uit zijn hand. Ik keek echter naar een buitensporig groot aantal van de piepkleinste woorden die ik ooit op een pagina had gezien. ‘Wat is dit?’ vroeg ik. ‘Instructies? Waarvoor?’

‘Draai het om, Catchpool.’

Ik gehoorzaamde.

‘Ziet u het nu? Ja, instructies. Regels. De regels van een spel dat je speelt met een bord en een aantal ronde schijven met oogjes erop – het spel Peepers!’

‘Oogjes? Als in mensenogen?’

‘Oogjes, Catchpool.’ Poirot knipperde even met die van hem. Het zag er bespottelijk uit, en had ik me niet zo gefrustreerd gevoeld, dan zou ik erom hebben gelachen.

‘Waar gaat dit over, Poirot? Waarom hebt u de regels van een bordspel in uw zak?’

‘Dat heb ik niet.’ Zijn groene ogen schitterden. ‘U hebt ze in uw hand.’

‘U weet wel wat ik bedoel.’

‘Ik heb meer meegebracht dan alleen de regels van Peepers. Ik heb ook het spel zelf meegenomen – het zit in een doos in mijn koffer!’ Hij kondigde dit triomfantelijk aan. ‘Ik zeg u de regels nu zo snel mogelijk door te lezen, omdat u en ik samen Peepers gaan spelen. Wij worden de grote experts en liefhebbers van Peepers! U zult zien dat er staat dat twee spelers het minimumaantal is.’

‘Leg dit alsjeblieft uit,’ zei ik. ‘Ik hou niet van bordspellen. Eigenlijk verafschuw ik ze. En wat heeft dit Peepers-spel te maken met uw vastberadenheid om me mee te nemen naar het landgoed Kingfisher Hill? Zeg me nou niet dat die twee verband houden met elkaar. Ik zal u namelijk niet geloven.’

‘U verafschuwt Peepers niet, Catchpool. Dat is onmogelijk, want u hebt het nog nooit gespeeld. Sta ervoor open, ik smeed u. Peepers lijkt niet op schaken.’

‘Lijkt het op Landlord’s Game? Dat kan ik niet uitstaan.’

‘U verwijst naar Monopoly, *n’est-ce pas?*’

‘Ja, zo heb ik het ook wel horen noemen. Voor ieder intelligent mens een vreselijke tijdsverspilling.’

‘Ah! *Pourrait-il être plus parfait?*’ Poirot had nooit meer verheugd geogd. ‘Dat zijn precies de woorden die u moet zeggen zodra we aankomen bij het huis van *la famille* Devonport!’

‘Wie zijn dat?’ vroeg ik.

‘U moet het zeggen zodat iedereen het hoort: dat u Monopoly veráfschuwt.’

‘Poirot, waar hebt u het over? Ik ben niet in de stemming voor’ – ik wilde zeggen ‘spelletjes’ – ‘uw gebruikelijke fratsen.’

‘Ik heb helemaal geen fratsen, *mon ami*. Toe nu, lees de regels. Zonder dralen. Straks rijden we.’

Met een zucht begon ik te lezen. Of liever gezegd, ik keek naar de minuscule woorden en probeerde me te concentreren, maar hoezeer ik ook mijn best deed, ik kon ze niet in me opnemen. Net toen ik dat ook wilde zeggen, hoorde ik Alfred Bixby’s verontwaardigde stemgeluid uitstijgen boven het geroezemoes om me heen. ‘Ik ben bang dat dit uw laatste kans is, juffrouw,’ zei hij. Ik zat in een stoel aan het gangpad, net als hij, en zag hem terwijl hij zich vooroverboog; hij zat voorin, direct achter de chauffeur en op gelijke hoogte met de deuren, en richtte zich tot iemand buiten. ‘Nog nooit is een autobus van de Kingfisher Bus Company ook maar een minuut te laat vertrokken, en dat is een traditie die ik van plan ben hoog te houden! U bent niet de enige kiezel op het strand, jongedame! Ik heb negenentwintig andere passagiers om aan te denken die niet te laat willen zijn – één met een baby’tje! Dus reist u nu mee of niet?’

‘Zij is het,’ mompelde ik toen even later de vrouw met het onaffe gezicht in het gangpad verscheen. Daar kromp ze ineem, alsof ze bang was dat Bixby van zijn plek zou opstaan om haar een pak rammel te geven. Hij zag er ook uit alsof hij dat echt wenste te doen.

‘Chauffeur, sluit de deuren,’ zei hij. De chauffeur deed wat hem werd opgedragen en startte de motor.

De vrouw, op wier gezicht sporen van tranen te zien waren, stond onbeweeglijk voor in de bus. ‘Toe juffrouw, neemt u plaats,’ zei Bixby. ‘Er is nog maar één plek over. Het is niet alsof er nog uit tientallen te kiezen is!’ Hij kwam overeind en wees. ‘Daar, rij zeven.’

‘Ik denk dat u misschien gelijk had, Catchpool,’ zei Poirot. ‘Het gedrag van *la pauvre* begint me te boeien. Kijk hoe intensief ze denkt. Ze staat voor een raadsel. Totdat ze dit oplost, kan ze niet weten...’

‘Wat weten?’

‘Of ze ons wenst te vergezellen of niet. Door haar besluiteloosheid zit ze in hoge nood.’

Terwijl de afkeurende geluiden van de andere passagiers steeds harder klonken, repte de ongelukkige vrouw zich naar voren en nam plaats. Even later reden we, en al snel kwam Bixby opnieuw overeind. Hij liep heen en weer door het gangpad, vastbesloten om ieder van ons afzonderlijk te laten weten hoezeer het hem speet dat we bijna een vertraging hadden moeten meemaken van wat zonder enige twijfel de meest comfortabele en gelukzalige reis van ons leven zou blijken te zijn. Hier en daar miste ik een woord dankzij het buitengewoon harde geronk van de motor. Over deze ongelukkige omstandigheid zei Bixby helemaal niets – geen excuus noch uitleg – en hieruit leidde ik af dat dit kabaal ons helemaal naar Kingfisher Hill zou vergezellen.

Hij was bijna achter in de bus met zijn toespraakje, en we hadden nog geen tien minuten gereden, toen ik iemand hard hoorde gillen. Een noodkreet die van enkele rijen voor me was gekomen. Direct daarop verscheen de vrouw met het onaffe gezicht weer in het gangpad. ‘Alstublieft, stop!’ riep ze naar Bixby. Vervolgens draaide ze zich om en wendde zich tot de bestuurder: ‘Stop deze bus. Ik moet... Toe, open de deuren. Ik kan niet hier blijven, daar zitten.’ Ze wees naar haar plek. ‘Ik... Tenzij iemand met me wil ruilen, moet u me laten uitstappen.’

Bixby schudde zijn hoofd. Zijn bovenlip krulde zich. ‘Luister eens goed naar me, juffrouw,’ zei hij terwijl hij langzaam op haar afstapte.

Poirot stond op en plaatste zichzelf tussen de vrouw en Bixby in het gangpad. ‘*Monsieur*, als u mij toestaat om tussenbeide te komen?’ sprak hij met een buiging.

Bixby oogde onzeker, maar knikte. ‘Zolang het niet tot een vertraging leidt, meneer Poirot. Dat begrijpt u vast. Deze goede mensen hebben een huis en een gezin dat op hen wacht.’

‘*Bien sûr*.’ Poirot draaide zich om en keek de vrouw aan. ‘*Mademoiselle*, u wenst op een andere plek te zitten?’

‘Ja. Dat moet ik. Het is... Het is belangrijk. Anders zou ik het niet vragen.’

Een scherpe, heldere stem die ik maar al te goed herkende, zei: ‘Meneer Poirot, weest u alstublieft zo aardig om haar wens te vervullen en geef haar uw stoel. Ik zit veel liever naast een wereldvermaarde detective dan een bazelende idioot. Het afgelopen kwartier heeft ze alleen maar zitten hijgen en beven. Uitermate vermoeiend is het.’

Dus *la pauvre mademoiselle*, zoals Poirot haar had genoemd, had de hele tijd al naast de eigenares van dat vervloekte boek gezeten! Geen wonder dat ze daar nog geen minuut langer wilde zitten. Vermoedelijk had ze de vergissing begaan om naar het omslag te kijken en was haar grondig de oren gewassen.

‘Wat is er mis met uw plaats?’ vroeg Poirot. ‘Waarom wilt u ergens anders zitten?’

Ze schudde wild met haar hoofd. ‘U zult me niet geloven,’ riep ze uit, ‘maar... als ik daar zit, zal ik doodgaan. Iemand zal me ombrengen!’

‘Legt u me alstublieft uit wat u bedoelt,’ zei Poirot. ‘Wie zal u ombrengen?’

‘Dat weet ik niet!’ snikte de vrouw. ‘Maar ik weet dat het *déze* zitplaats is. Aan het gangpad, zevende rij, rechts. Alleen deze plaats, en

geen van de andere. Dat zei hij. Als ik ergens anders zit, zal me niets overkomen. Toe, meneer, laat mij uw plek nemen en u die van mij?

‘Wie heeft dat tegen u gezegd?’

‘De man! Een man. Ik... ik weet niet wie hij was.’

‘En als u deze zitplaats neemt, wat zei die man dat er dan zou gebeuren?’ vroeg Poirot.

‘Heb ik u dat niet net verteld?’ jammerde de vrouw. ‘Hij zei dat ik vermoord zou worden! “Let op mijn woorden,” zei hij. “Als u deze waarschuwing negeert, zult u niet levend van die bus stappen.”’